

O jednom velkém nasycení (jak to viděl jeden učedník)

text: Mk 6,30-44

Sola fide 1.2.2015

čtení: Ž 23

písně:

Kdo je to Ježíš, to všichni víte (abyste taky nevěděli): moc dobrý učitel. Ten vám umí vysvětlit i složité věci tak, že se jim dá rozumět. Před časem se tu objevil a začal kázat. Říkal, že už se blíží, nač jsme se všichni těšili: přiblížilo se Boží království. A když se přiblížilo, tak se podle toho zaříďte: věřte tomu, co Bůh připravil, a spolehněte se na něj!

A co Bůh připravil?

To jsem moc nevěděl. A tak jsem byl docela rád, že nás pozval, ať se staneme jeho žáky. Takže jsme pak viděli na vlastní oči, jak to bylo dál.

Kolik vás bylo?

Dvanáct. A věřte mi, bylo na co se dívat! Uzdravil spoustu marodů, potěšil spoustu nešťastných a za chvíli se za ním sbíhaly zástupy dalších a dalších lidí, kteří taky něco potřebovali.

Potom ovšem přišla taková nepříjemnost. Zase jednoho uzdravil (to se od něj ostatně už čekalo, ale byla to paráda, toho chlapa spustili na nosítkách dírou ve střeše), jenže Ježíš mu řekl něco, co lidem vyrazilo dech: "Synu, odpouštěj se ti hříchy." Hřích, abyste rozuměli, to je takové neřádstvo, co má člověk někde v sobě nebo já vlastně ani nevím, kde se to bere, a ono mu to kazí vztah k Bohu a ponouká ho to, aby dělal něco zlého lidem kolem sebe. Nebo i sám sobě. Vždycky se říkalo: "Čiňte pokání, ať je vám ten hřích odpuštěn" (protože to může odpustit jenom Bůh), a Ježíš teď najednou povídá: "Už se stalo. Odpuštěno." Poprask z toho byl náramný, jak to tak může říct, a on prý, že může.

I když to může jenom Bůh?

No právě. Proto ten poprask. A pak zase začal ten kolotoč, uzdravení, kázání, další uzdravení, dokonce jednu na smrt nemocnou dívku postavil na nohy (snad prý už byla i mrtvá), no bylo toho moc.

To ani neměl nepřátele?

Měl. Však se s nimi pohádal, ale to až později. Teď ho ještě nechali na pokoji. Ale mrzelo nás, že ho nebrali vážně jeho blízcí, rodina a dávní

kamarádi: prý ho znají od malička jak své boty, tak co jim má co vykládat. Ale ostatní, ti ho div neumačkali, tak je přitahoval. To se ví, že v přítomnosti někoho takového je člověku dobře. Jenže on jednoho dne povídá: Pojdte sem, půjdete vždycky dva spolu a budete tu mou práci teď dělat vy.

Vy jste lidem odpouštěli hříchy? Tak to jste asi bozi.

To ne, to jsme si netroufli, ale dávat naději a zahánět nemoci a smutek, to ano. To člověk dokáže líp, než by se zdálo. Jenže to má potíže: Jestli se vám někdy stane, že za vámi budou chodit lidi, abyste jim pomohli, anebo kvůli tomu budete chodit vy za nimi, to pak zažijete, jaká je to krása, když se vám to podaří, ale taky uvidíte, jak strašně z toho je člověk po čase unavený. Však nás Ježíš, když jsme se k němu zase vrátili, pozval, ať si jdeme odpočinout někam, kde nebude moc lidí. Ale víte, jak to chodí, slavným lidem je pořád někdo v patách. Sotva jsme nasedli do loďky, už to někdo zmerčil, a kdy jsme vystoupili na druhý břeh, kde byla úplná pustina, zjistili jsme, že je zase plná lidí.

Byla jich spousta a já přemýšlel, co je sem vlastně přivedlo. A možná jsem na to přišel. Ono se lidem stává, že se cítí najednou strašně sami, asi to znáte. Někdy se cítíte sami a bojíte se, i když je všude kolem vás lidí jako much, ale o vás se vlastně nikdo nezajímá... Tak proto možná oběhli jezero a byli tu dřív než my. Všimli si, že Ježíš se o ně zajímá.

Já bych vesloval zase zpátky. A klidně několikrát sem a tam, jak dlouho by jim to běhání kolem jezera vydrželo.

To ne. Ježíšovi jich bylo líto. Znáš 23. žalm?

Jo. Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.

No a tihle lidi jako by pastýře neměli, takže nedostatek mají ukrutný. A tak si s nimi povídal a učil je... Pozorně jsme poslouchali, ale koukali jsme přitom na hodinky: "Mistře, tady v té pustině není jediný obchod, už je pošli pryč, ať si jdou nakoupit, vždyť tu není nic k jídlu."

"Tak jim dejte jíst vy," řekl. Zůstali jsme jak opaření, to snad nemyslí vážně. Ne že bychom neměli peníze, ale tolik, abychom je nakrmili, to jsme neměli. Jenže nebyl čas přemýšlet, jak to myslel, protože on se dal mezitím do díla. "Kolik máte chleboů?" povídá, a tak jsme je spočítali a šlo nám to rychle, protože jich bylo jen pět a dvě ryby k tomu. "Tak tohle by

nestačilo snad ani pro nás, natož pak pro ně,” povídáme, ale on ať se prý lidi posadí na trávu: sedli si jak vojáci, vždycky stokrát padesát, ale na konci tohoto příběhu mně došlo, že když se o ně Ježíš postaral, už nevy-
padali jak vojáci v řadách, ale jako lidi, kteří jsou kolem stolu a společně jedí. Doteď byl jako pastýř pro lidi, kteří se v tomhle světě ztratili (a možná se ztratili i sami v sobě), a teď jim bude i hostitelem, když mají hlad.

Hostitelem? Tomu říkáš hostina? Pět chlebů pro pět tisíc lidí?

No právě. Vůbec jsme v tu chvíli Ježíše nechápali. Šeptali jsme mu, že toho máme málo, ale on vzhlédl k nebi a poděkoval, že máme aspoň to. My jsme se báli trapasu, ale on děkoval Bohu, že má z čeho rozdávat, i když máme sami málo, a hned s tím rozdáváním začal.

To bych se teda moc nenajedl.

Já taky ne. Že by se prostřená tabule prohýbala pod spoustou vybraných jídel a nápojů, to se tedy neprohýbala, a že by z pestré nabídky pokrmů oči přecházely, to tedy nepřecházely, ale stalo se cosi, co jsme fakt nečekali. Na všechny se dostalo a nikdo si pak nestěžoval, že by měl hlad.

Stolečku prostři se 2.

Právě že ne, není to Stolečku, prostři se. Těch chlebů bylo pořád málo, na každého jen kousíček, Ježíš není ani závodní jídelna ani kouzelný pekař.

Tak jak to udělal?

Nevím. Jen jsem si vzpomněl, co říkal na začátku: Věřte tomu, co Bůh připravil, a spolehněte se na něj!

To už jsi říkal, ale neřekl jsi, co to je, to co připravil.

Asi tohle, co zažili ti lidi. Mám prázdné ruce, nestačím, bojím se, a najednou se tu rozdává láska a Boží pokoj a je toho dost pro všechny a ještě zbude na rozdávání.

Sorry, ale nechápu.

Já taky ne, ono to jde člověku trochu přes hlavu. Prostě Bůh připravil něco skvělého, co neumím vysvětlit, a tady to s tím jídlem pro všechny (i když bys řekl, že neměli z čeho rozdávat), to je taková malá upoutávka předem. Malá pozvánka k tomu, co připravil.

Něco jako reklama?

Třeba. Ale taková, která nelže. Protože za ni ručí Bůh.

To zní sice dobře, ale pořád nevím, jak to Ježíš tenkrát udělal.

On to je to totiž zázrak, při kterém na množství chleba nezáleží. Bylo tam pět tisíc lidí (a dostali k jídlu skoro nic). Dalších asi tak milion zůstalo tehdy doma, chleba měli dost, někteří z nich se docela dobře najedli a někteří i přejedli. Nic jim nechybí, o Ježíše se nezajímají.

Zatímco tady tihle tu sedí na trávě, k jídlu skoro nic, ale dostali něco, co potřebovali: předtím byli jak ovce bez pastýře, sami, nikdo o ně moc nestál, a Ježíš – místo co by je poslal pryč, ať se o sebe postarají – se o ně zajímá a povídá si s nimi. My jsme je chtěli odeslat (byli jsme strašně unavení), ale Ježíš to nedovolil: nechtěl, aby samota, strach a smutek pronikly i sem, mezi lidi, kteří ho hledají a chtějí být v jeho blízkosti.

Tamtěm, co vyluxovali ledničku a nic jim nechybí, těm bych přál, aby k nim doputoval některý z těch drobků, co tu dnes zbyly.

No dobře, ale už bys to mohl shrnout, ať se ještě dneska dostaneme na sníh.

Zkusím to. Věřte tomu, co Bůh připravil, a spolehněte se na něj! To řekl Ježíš a tady ten příběh s chleby nás měl něco naučit. Třeba to, že když zjistíme, jak nám na něco nestačí prostředky a síly, ještě to neznamená, že by to Bůh nemohl uskutečnit (rozumějte: když je to pro evangelium, pro Boží pokoj mezi lidmi). Když to málo, co máme, dáme Ježíšovi k dispozici, to se pak dějí věci, že nestačíme koukat. Kupříkladu zjistíme, že patříme dohromady a Bůh že nás vede a stará se o nás, a právě to nás drží a nese a posiluje, když nám chybí chuť do života.

Tak tohle jsme my učedníci tehdy zjistili. Že kde se v Ježíšově jménu sejdou dva nebo tři hladoví a očekávající (anebo pět tisíc), tam je z toho mála, s kterým jsme přišli, nakonec tolik, že můžeme být nasyceni a zbude ještě i pro ty, kdo na hostině ani nebyli.

Lidí, kteří ještě nejedli, těch je strašně moc a je to nad naše síly, tak bychom je nejraději poslali pryč. “Tak jim dejte jíst vy,” řekl Ježíš. Což není zrovna snadné, ale jak říká tamten známý žalm:

*Já vím, to už tu bylo: Hospodin je můj pastýř, nebudu míti nedostatku.
Jo. Amen.*